

WE ZIJN NOG LANG NIET HALVERWEGE

Van Wout Waanders verscheen eerder bij De Harmonie

Parkeplan

WOUT WAANDERS

WE ZIJN NOG LANG NIET HALVERWEGE

De Harmonie, Amsterdam

EEN NIEUWE STAD

Gisternacht heb ik een nieuwe stad bedacht.
Het lijkt er verdacht veel op de stad waarin ik woon,
met dezelfde winkels, dezelfde auto's in het verkeer,
en hetzelfde aantal bomen, maar jij bent er ook,

jij bent er gewoon weer.

Ergens in je straat kom ik je tegen.
Je glimlacht, vraagt: is het anders zonder mij,
en ik knik: wat had je gedacht. Dan open jij je armen en
ik omhels je met terugwerkende kracht.

BUSREIZEN

Ik zit in een bus
een tekening te maken
van een bus.

Er is weinig ruimte,
ik moet alle benen
onder de stoel voor me priegelen.

De hobbels in de weg
maken kleine deuken in de bus,
je kan ze zien als je heel goed kijkt.

We stoppen.
Ik koop koffie en een mueslireep.
Daarna ga ik weer door.

We zijn nog lang niet halverwege,
zegt de chauffeur door de intercom
en ik heb maar twee kleine potloden.

EGGNOG LATTE

Het is rustig vandaag,
zeg ik tegen Tessa, de dinsdagmedewerker
van de koffiebar op de Palmvarenstraat.

Het zonlicht valt in gelijkmatige blokken
op de enige klant, een oude man in een hoek:
hij drinkt rustig cappuccino, leest een boek.

Dat denk je maar, zegt Tessa.
Ze wijst voorzichtig zijn richting uit
en fluistert: eigenlijk een draak.

Dan zie ik inderdaad zijn staart
die onder de stoel door loopt,
een tafelpoot omklemt,

ik zie de klauwen waarmee hij
de bladzijden omslaat, de vleugels die hij
maar half achter zijn rug kan verbergen,

dan pas valt me het zwaard op dat Tessa
in haar handen heeft, het paard waarop ze zit,
de rots waar ik op sta, en ook

de enorme hoogvlakte waar we ons bevinden,
de bosjes blauwgras die om ons heen
in lichterlaaie staan.

VOORBIJKOMENDE MIJMERINGEN

Iemand op de fiets gezien die
zo in gedachten verzonken was
dat hij alsmaar trager en trager ging.

Voorbij een rotonde haalde ik hem in,
ik keek daarna nog even om, 'n aantal meter verderop,
zag hoe diep hij inmiddels was weggezakt:
hij was van het denken afgestapt.

DE DAG DAT STACEY TERUGKWAM

de dag dat stacey terugkwam
hebben we niet in hoofdletters geschreven.
ik heb haar opgehaald,
we hebben chinees gegeten, en we zijn naar bed gegaan.

pas later bedacht ik
wat een diepe indruk die dag op haar gemaakt moet hebben.
ik bedoel: alsof je hoofd een minuut lang
onder water gehouden wordt, en dan opeens losgelaten,

dat je uit het water schiet
met een rood hoofd, spartelende armen. dat de waas wegvalt. dat je,
zelfs al ben je het water uit, nog niet goed durft te ademen.
dat je de lucht eerst moet proeven.

de dag dat stacey terugkwam
heb ik de hele tijd gedacht dat ik haar moest vragen
hoe het er was: of ze geslagen was,
of ze vrienden had gemaakt. of er meer mensen zo konden schreeuwen als zij.

maar ik vroeg niks
en ze heeft haar mond gehouden. we hebben de wekker
op zomaar een uur gezet.
ze heeft me welterusten gekust, twijfelend, trillend.

EENDAAGSE BUSEXCURSIË

Hij stuurt de touringcar door de bergen
zoals een bruid zich door een dag begeeft,
eenenzestig gepensioneerde toeristen als een sleep achter zich aan.

Voortschuivend door een dal, over stalen bruggen,
langs uitkijkpunten als genodigden voor wie hij stopt
om trots zijn avondjurk te laten zien, waarbij hij

zwierend ronddraait, waarbij de jurk opbolt, uitstapt
en waarbij eenenzestig deelnemers, klaar om foto's te nemen, opspringen,
tegen elkaar aan ketsen als fonkelende stenen,

waarna hij de jurk herschikt, gedecideerd de rokken optilt,
de sleep met een handgebaar achter zich slaat, de motor start,
en zichzelf weer statig door de bergen trekt.

Wanneer hij bij dorpen aangekomen vaart mindert,
glimlacht naar pleinen en binnenplaatsen, toetert,
hier ben ik dan, zeg het maar, wat vind je ervan,

wanneer hij danst, zich langs watervallen sleept,
rotspunten, muren van kalkgesteente, langs afgronden glipt
en door verlaten bergdorpstraten,

en wanneer hij daarna precies
een kwartier voor de opening van het avondbuffet
de parkeerplaats op komt gereden, dan kijkt hij even om

en ziet, hoe alle versiersels van zijn jurk,
alle pailletten, stenen en kralen, hoe ondanks alles,
de gehele ordening hetzelfde is gebleven.

DE AMANDELMACHINE

Het lukt me maar niet een amandel te openen met een notenkraker. Zoiets lijkt er gewoon niet voor gemaakt. Wat zou het fijn zijn wanneer ze eens een speciaal apparaat zouden ontwikkelen om amandelen te openen. Een soort amandelpelmachine.

Een machine die ook kan vliegen en kan dalen – ooit hoorde ik dat amandelen helemaal bovenin hele hoge bomen groeien, dat is dan geen probleem voor de vliegende amandelpelmachine, die zweeft moeiteloos naar boven, vindt de amandelen en opent ze

met zijn automatische tang die op de voorzijde is geïnstalleerd. En achterop, als dan toch alles mag, voor de herkenbaarheid een tooi van kleuren, zoals felgeel, met blauw en groen of scharlakenrood. Denk je eens in,

dat je op weg gaat naar je werk en dan de vliegende amandelpelmachines over ziet komen, roepend door de mistdauw van de morgen, een grote groep amandelpelmachines op weg naar de bomen.